

ความเห็นในการวินิจฉัยคดีส่วนตน
ของ นายวสันต์ สร้อยพิสุทธิ์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๑๕/๒๕๕๑

เรื่องพิจารณาที่ ๕๗/๒๕๔๗

วันที่ ๒๒ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

ประเด็นวินิจฉัย

ประเด็นที่ ๑ พระราชบัญญัติสัญญาติ พ.ศ. ๒๕๐๘ มาตรา ๗ ทวิ วรรคหนึ่งและวรรคสอง ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสัญญาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง หรือไม่

ประเด็นที่ ๒ พระราชบัญญัติสัญญาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๑๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง หรือไม่

ความเห็น

ในประเด็นทั้งสองดังกล่าว แม้ศาลฎีกาจะส่งปัญหามาให้วินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๒ ก็ตาม แต่ระหว่างพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ ปรากฏว่ารัฐธรรมนูญฉบับนี้ถูกยกเลิกไป และต่อมามีรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ออกใช้บังคับ ซึ่งบทบัญญัติแห่งมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง คงหลักการเดิมตามมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๒ ไว้ จึงวินิจฉัยให้ตามรัฐธรรมนูญฉบับใหม่

สำหรับประเด็นที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่า บทบัญญัติของพระราชบัญญัติสัญญาติ พ.ศ. ๒๕๐๘ มาตรา ๗ ทวิ วรรคหนึ่ง ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสัญญาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นบทกเว้นการได้สัญญาติโดยหลักดินแดนแก่บุคคล ๓ ประเภท ซึ่งเป็นอำนาจของรัฐที่จะกำหนดเงื่อนไขการให้สัญญาติแก่บุคคลโดยคำนึงถึงความมั่นคงของประเทศ และใช้บังคับแก่บุคคลเป็นการทั่วไป ไม่มีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติ และมิได้กำหนดโทษในทางอาญา จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง ส่วนพระราชบัญญัติ

สัญญา พ.ศ. ๒๕๐๘ มาตรา ๗ ทวิ วรรคสอง ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสัญญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นข้อยกเว้นของวรรคหนึ่งที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยอาจพิจารณาให้สัญญาไทยแก่บุคคลตามวรรคหนึ่งได้อันเป็นบทบัญญัติที่เป็นคุณและไม่ได้เลือกปฏิบัติ จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อบทมาตราแห่งรัฐธรรมนูญดังกล่าวเช่นเดียวกัน

ประเด็นที่ ๒ เห็นว่า พระราชบัญญัติสัญญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๑๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติให้มีผลย้อนหลังไปบังคับแก่บุคคลที่เกิดก่อนพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ซึ่งมีผลบังคับแก่บุคคลเป็นการทั่วไป ผู้ที่เกี่ยวข้องและอาจได้หรือเสียสัญญาไทยได้รับความคุ้มครองหรือผลเช่นเดียวกัน จึงไม่เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมและไม่ได้กำหนดโทษในทางอาญาที่ห้ามมิให้ใช้บังคับย้อนหลัง ย่อมไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๕ วรรคหนึ่ง ส่วนพระราชบัญญัติสัญญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๑๑ วรรคสอง เป็นบทให้อำนาจรัฐมนตรีสั่งให้สัญญาไทยแก่บุคคลตามวรรคหนึ่ง ได้เป็นการทั่วไปหรือเฉพาะราย เป็นข้อยกเว้นของวรรคหนึ่งซึ่งเป็นคุณและใช้บังคับแก่บุคคลเป็นการทั่วไปโดยไม่เลือกปฏิบัติ จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อบทมาตราแห่งรัฐธรรมนูญดังกล่าวเช่นเดียวกัน

นายสันต์ สร้อยพิสุทธิ์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ